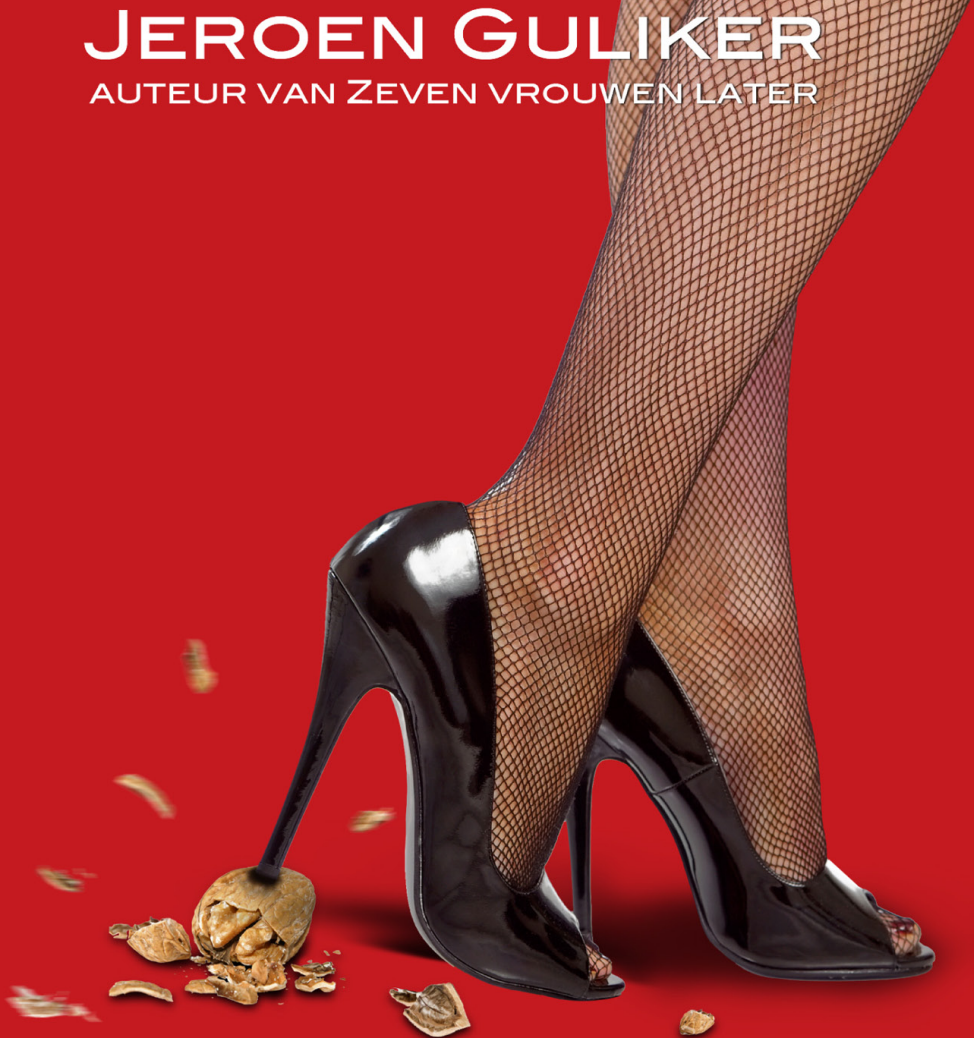

JEROEN GULIKER

AUTEUR VAN ZEVEN VROUWEN LATER

R O M A N

HARDE NOTEN

HIJ GOKTE OP DE HEMEL
MAAR BELANDDE IN DE HEL.

DE CRIME COMPAGNIE

Jeroen Guliker

Harde noten

© 2017 Jeroen Guliker

Omslagontwerp: Alexandra de Vries, Studio 100%, www.studio100procent.nl

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Getty Images/ David Emmite

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Deel 1

Veritas vincit

‘Zelfs na jaren van leugens en onbeduidend beminnen,
zal onze liefde de waarheid overwinnen... zeg je.’

Mijn dochters zijn buitengewoon goed gelukt, al zeg ik het zelf. Kerngezond, intelligent en ook nog eens bloedmooi. Die schoonheid danken ze aan hun moeder, die haar beste genen eerlijk heeft verdeeld over alle drie de meiden. Zowel Britt als de tweeling gaat steeds meer op Tess lijken. Zelf is ze misschien nog wel aantrekkelijker dan twintig jaar geleden. Ik bewonder het gemak waarmee ze de vernielende tand des tijds heeft doorstaan, alleen de eigenzinnige kraaienpootjes rond haar ogen verraden voorzichtig de jaren.

Ik ben een gezegend man met dagelijks zoveel Hollands glorie om me heen. Soms waan ik me moeiteloos in de Playboy Mansion, vooral 's zomers, wanneer ons huis verandert in de favoriete hangplek van mijn bijna uitgepuberde dochters en hun al even goed gelukte vriendinnen. Ik snap het wel, ons huis is cool. Het staat boven op een duin en vanuit de huiskamer kun je zien hoe de Noordzee haar golven over het Zandvoortse strand uitspuugt.

Bijna volwassen schoonheden. Gelukkig heb ik er niets mee. Ik kijk er graag naar, maar dat is het dan ook wel.

Vorige week in café Stempels dacht ik te worden versierd door een wulps exemplaar van ongeveer dezelfde leeftijd als mijn oudste dochter. Ze lachte naar me, dus ik lachte eerst onschuldig terug. Ik schrok van mezelf toen ik merkte dat ik die aandacht stiekem toch wel interessant vond. Hoe fout kun je zijn? Het moet er belachelijk hebben uitgezien. Ja, kom op hé, een ouwe lul van drieënveertig die flirt met een kind van achttien!

Ineens stond ze naast me en mijn zelfvertrouwen begon te groeien. Tot ze die eerste zin uitsprak.

‘Meneer, mag ik u iets vragen?’ *Kaboemmmmm*, weg zelfvertrouwen. Ik moest direct aan die McDonald’s-commercial met die irritante kleuter denken.

‘Bent u Noah? De vader van Britt Kramer?’

‘Euh... ja, dat klopt,’ stamelde ik.

‘Ik ben Lillian, een vriendin van Britt. Ik was vorige week nog bij u

thuis. Mijn moeder wil u graag een drankje aanbieden. Ze staat achter aan de bar.'

Ik had het kunnen weten. Nee, móéten weten. Intussen vroeg ik me af of het tegenwoordig misschien hot is om met je moeder op stap te gaan. Wellicht had ik Lillian ooit bij ons thuis voorbij zien huppelen. Ik kon het me in ieder geval niet meer herinneren. En dat zegt genoeg. Voor mij zijn vrouwen pas interessant als ze de dertig zijn gepasseerd. Oké, er zijn misschien uitzonderingen, maar vijftientig is wel *the bloody limit*.

'Mam, dit is Noah, de vader van Britt.'

'Leuk je te ontmoeten, Noah. Ik ben Jenny. Wat drink je?'

Een paar minuten later rochelde ik mijn zoveelste baco weg terwijl ik een leuk gesprek met Jenny had over onze bijna volwassen dochters. Ze was niet half zo mooi als haar dochter en het kan niet anders dan dat Lillian haar uiterlijk te danken heeft aan de genen van haar vader. Toch vond ik Jenny leuk. Voor een veertigjarige moeder van een schoonheid als Lillian.

- 2 -

Zou die belziekeke besmettelijk zijn? Volledig tegen mijn gewoonte in hang ik al een halfuur aan de telefoon met mijn beste vriend. Ik begin steeds meer op mijn dochters te lijken. Voor de zoveelste keer is mijn huwelijk, of wat daar nog van over is, het belangrijkste onderwerp van gesprek. Als mijn gezeik hem begint te vervelen, verandert Thijs van onderwerp door te vertellen dat hij vanavond een date heeft.

'Via internet?'

'Relatieplanet.nl.'

'De ultieme visvijver van single Nederland.'

'Wat dacht je van half getrouwd Nederland?'

'Is dat cyberding van jou ook getrouwd?'

'Al vijftien jaar. Vier kids.'

'Mijn god, Thijs! Hoe heet ze?'

'Fleur66.'

'En in *real life*?'

‘Geen idee. Het interesseert me ook niet.’

‘Getrouwd en vier kinderen. Ze moet wel heel erg lekker zijn.’

‘Lekker is een understatement. Ze is schaamteloos en zo schandalig geil. Je moest eens weten wat ze allemaal schrijft.’

‘Nou, liever niet. Heeft ze een visvergunning?’

‘Nee, alles moet stiekem.’

‘Waar begin je aan!’

‘Als je haar foto ziet, begrijp je het wel.’

‘Foto? Je weet niet eens hoe ze heet! Misschien staat haar tien jaar jongere zus wel op die foto. Hoe laat komt ze?’

‘Hoezo, kom je haar keuren?’

‘Ik wil jouw gezicht zien als blijkt dat ze geen tanden heeft, uit haar bek stinkt of drie tieten op haar buik heeft hangen.’

‘Of erger nog, op haar rug. Ben je jaloers of zo?’

‘Ja, dat zal het zijn. Gaat Fleur66 vanavond kennismaken met die vijftien centimeter paars pompend commandostaal van je?’

‘Ik hoop het. Het is alweer vier maanden geleden.’

‘Dat je nog kunt lopen.’

‘Ach ja, een volle zak. Het lot van een alleenstaande.’

‘Is dat zo? Misschien moet Dokter Bernhard gewoon eens iets vaker zijn praktijk uit komen. Vier maanden? Dat zou mij dus echt nooit gebeuren.’

‘Denk jij nou nog maar eens heel goed na voordat je Tess gaat vertellen dat je wilt scheiden. Voor je het weet, zit je met hetzelfde probleem. Ik heb een andere lijn. Ik ga je hangen, Noah.’

‘Wat doe je als Fleur66 een ondermaatse vis blijkt te zijn?’

‘Nou, wat denk je? Haak eruit en teruggooien.’

- 3 -

Ik ben klaarwakker en zit rechtop in bed. Zachtjes duw ik tegen de rug van Tess, die weer onophoudelijk ligt te snurken. Ik heb er nooit aan kunnen wennen. Net als aan de overdreven haast waarmee ze – wat haar karakter betreft – steeds meer op haar moeder gaat lijken.

Ik draai mezelf onder de dekens vandaan en zoek met mijn voeten

over de koude slaapkamervloer naar mijn slippers. Ik knip het leeslampje aan, kijk naar Tess en ervaar voor de zoveelste keer de liefdeloosheid die ons steeds verder uit elkaar drijft. Haar eens zo verleidelijke glimlach heeft permanent plaatsgemaakt voor een droeve en onbehaaglijke blik. Zelfs in haar slaap.

Midden in de nacht sla ik de deuren van de veranda open en zuig de zilte zeelucht mijn longen binnen. Ik strek mijn armen tot boven mijn hoofd en word bevangen door een onaangenaam gevoel. Er heerst een ongebruikelijke windstilte in de achtertuin. Stilte voor de storm?

De thermometer geeft zestien graden aan. Ik ben vandaag mijn kantoor niet uit geweest en heb zo goed als niets meegekregen van het mooie lenteweer. Pas bij het zien van de kilometerslange strandfile op weg naar huis begreep ik dat het een prachtige dag moet zijn geweest.

De serene rust van de achtertuin staat in schril contrast met mijn onbehaaglijke gevoel. Ik denk terug aan het telefoongesprek van vanmiddag. Die ene zin van Thijs sluimert minutenlang door mijn hoofd. Tess vertellen dat ik wil scheiden, natuurlijk heb ik daar goed over nagedacht. Ik doe al een jaar niets anders. Thijs houdt van mij zoals beste vrienden van elkaar horen te houden. Hij respecteert mijn besluit, onvoorwaardelijk, toch begrijp ik dat hij er grote moeite mee heeft. Na al die jaren is hij ook van Tess gaan houden. En van mijn dochters. Die zien hem intussen als hun tweede vader. Thijs weet als geen ander dat ik het liefst bij mijn gezin zou blijven. Hij vindt dat ik niet mag opgeven.

Eén ding is zeker. Als er een scheiding komt, wil ik nooit op Thijs gaan lijken. Het idee alleen al. Je zult, om van je zaad af te komen, toch afhankelijk zijn van de seksuele bereidwilligheid van iemand die je nog nooit hebt ontmoet. Iemand van wie je mag hopen dat ze enigszins lijkt op de profielfoto op een datingsite. Een getrouwde moeder van vier kinderen. Wat een armoe.

Ik wil helemaal niet opgeven. Ik wil gelukkig zijn en Tess weer eens spontaan zien lachen. Een avond met haar discussiëren over dingen die niets met ons werk of de kinderen te maken hebben. Ik wil de echte liefde weer ervaren. Ik wil geven en nemen, echte seks en wederzijds respect. Het is niet meer dan ijdele hoop.

Tess leeft al een jaar compleet in haar eigen wereld. Een wereld waar geen plaats is voor mij. Ik vecht al maanden voor ons huwelijk en het is alleszeggend dat ze dat niet doorheeft. Ik sta op het punt om me over te geven aan de werkelijkheid en te accepteren dat ik de strijd definitief heb verloren. Wat heeft het nog voor zin om plaats te nemen in de wachtkamer van de hoop als je weet dat de dokter toch niet aanwezig is?

- 4 -

De deur naar de zolderverdieping piept en kraakt nog hetzelfde als tien jaar geleden. Misschien moeten de scharnieren nu toch echt een keer worden vervangen. In een huishouden met vier vrouwen en een man met twee linkerhanden is dat geen geringe opgave.

‘Tess? Ben je boven?’

Ik krijg geen antwoord. Ik loop de trap op en vijftien treden later sta ik in haar werkkamer. De stank van sigaretten verraadde dat ze hier zojuist nog is geweest. In een poging de lucht te zuiveren zet ik het zolderraam op een kier en staar naar buiten.

Gisteren was het nog prachtig weer. Ik volg twee wandelaars en hun verwoede pogingen om de wind en regen te trotseren. Een zwarte labrador sjokt volgzzaam achter zijn baasjes aan. Het stel klampt zich stevig aan elkaar vast en poogt met dichtgeknepen ogen en naar voren gebogen hoofden het opwaaiende zand zoveel mogelijk te ontwijken. Een van de wandelaars klemt met twee handen de capuchon van een winterjas om het hoofd. Ik heb het begrip ‘uitwaaien’ nooit begrepen.

Ik zie hoe een groep kinderen probeert te voorkomen dat de ruwe zee bezit neemt van hun zandkasteel. Een even dappere als kansloze strijd. Hoe herkenbaar. Het wordt tijd om Tess uit te leggen waarom ik ons tot zandkasteel verworden huwelijk niet langer wil beschermen tegen de almaar oprukkende branding. Hoezeer ik de drukte van haar werk ook respecteer, ze zal eerdaags toch echt tijd moeten vrijmaken om mijn verhaal aan te horen.

Haar agenda wordt al anderhalf jaar bepaald door het Spaarnestadplan. Een ambitieus woon- en uitgaanscomplex dat binnen twee jaar het stadscentrum van Haarlem moet verrijken. De bouw start over drie

maanden en de voorbereidingen slokken al haar tijd op. Met 250 luxeappartementen, een winkelcentrum, een hotel en een theater is Spaarnestad voor de gemeente het belangrijkste project van het laatste decennium. Tess is als wethouder van Economische Zaken nauw betrokken bij de ambitieuze Haarlemse bouwplannen.

Als ik aanstalten maak om naar beneden te vertrekken, valt mijn oog op een rapport dat op het toetsenbord van haar laptop ligt.

(vertrouwelijk)

PLAN SPAARNESTAD
afdeling ruimtelijke ontwikkeling
ir. l. timmer / wethouder
versie - 29/05/2007

De nieuwsgierigheid wint het van mijn fatsoen. Op het moment dat ik het rapport vastpak, activeer ik de laptop, die direct ontwaakt uit de slaapstand. Op het scherm verschijnt de digitale versie van het door Lucas Timmer geschreven document dat ik in mijn hand houd. Ik lees de tekst aandachtig door en begrijp dat het Spaarnestadplan met onverwachte financiële problemen te kampen heeft. Op de laatste pagina valt mijn oog op een vreemde voetnoot.

'klik eens hier, collega' staat in paarse hoofdletters geschreven. 'Wat is dit dan?' vraag ik me hardop af. Ik weet dat een standaard internetlink in Word blauw van kleur is. Als je hem aanklikt, wordt hij paars ten teken dat de link is bezocht. Ik klik en direct opent de internetbrowser de privéweblog van Lucas Timmer. Ik lees de boodschap die hij voor Tess heeft achtergelaten:

'Lieve Tess, ik durfde het vanmorgen niet te vragen. Zou je maandag om 4 uur iets met me willen drinken? Geen werk. Dit is privé. Als ik op je kan rekenen, klik dan hier. Lucas.'

'Lieve Tess'? En 'Dit is privé'? *What the fuck is going on?*

Lucas Timmer. Haar collega-wethouder. Ik heb hem ooit ontmoet tijdens een of andere receptie van de Gemeente Haarlem. Slimme jongen,

ziet er nog goed uit ook, voor een wethouder Ruimtelijke Ontwikkeling. Ik lees zijn verzoek nogmaals en vraag me af of dit misschien een slechte versiertruc is. Wel of niet slecht, door de kleur van het woordje 'hier' weet ik dat het in ieder geval heeft gewerkt.

- 5 -

Het is bijzonder. Ik kijk al anderhalf uur onafgebroken naar mijn tv-schermbild terwijl er niemand achter een bal aan rent. De laatste keer dat me dat overkwam, vlogen er twee vliegtuigen het World Trade Center binnen. Dat ging tenminste ergens over. Ik heb geen idee waar ik nu naar kijk. Ik zie drie mannen aan een tafel discussiëren. De inhoud van het gesprek ontgaat me volledig. Ik luister niet.

In mijn gedachten trekt een parade van vragen en onzekerheden voorbij. Waarom is Tess zo ontevreden? Had ik dingen anders moeten doen? Wat moet die Timmer van haar? Is scheiden de oplossing? Ik heb nog nooit getwijfeld aan mijn gevoelens voor Tess. Ze is een van de vier vrouwen van wie ik onvoorwaardelijk en zielsveel hou.

Ik moet stoppen mezelf gek te maken. Ik heb behoefte aan ontspanning en omdat de televisie me daarbij niet kan helpen, besluit ik Thijs te bellen. Ik ben benieuwd of het hem is gelukt om Fleur66 te verblijden met zijn maandenlang opgespaarde piemelppap.

'Thijs Evers.'

'En? Is de druk van de ketel?'

'Huh? O, je bedoelt gisteravond.'

'Ja, Fleur66.'

'Roos.'

'Fleur, Roos, de hele bloemenstal, *whatever*. Vertel!'

'Jij wilde toch niet weten wat ze allemaal schreef?'

'Nee, alleen wat jullie gisteren hebben uitgevreten.'

'Nou, ongeveer alles wat ze schreef. En meer. Ik dacht altijd dat ik seksueel bovengemiddeld ruimdenkend was.'

'Probeer je me nu te vertellen dat ze jou qua ranzigheid heeft overtroffen?'

'Ruimschoots. Ze was, euh... nogal dominant aanwezig, zeg maar. Ik

word van veel dingen geil, maar daar heb ik dus echt niets mee.’

‘Ach gossie, moest de dokter spelletjes doen die hij niet wilde?’

‘Lul! Ik ga het je ook niet vertellen.’

‘Dat hoeft ook niet. Ik zie het al voor me.’

‘Geloof me, wat er gisteravond is gebeurd, ga jij niet verzinnen.’

‘Daag me nou niet uit, Thijs.’

‘Ik zou niet durven.’

‘Volgens mij moest je op je buik gaan liggen en werd je met handboeien aan enkels en polsen vastgeketend aan de spijlen van het bed.’

‘Pfff... is dat alles?’

‘Ik moet nog beginnen. Ik zie haar boven je staan en je rug bewerken met haar vijftien centimeter hoge stalen hakken, terwijl ze je Pjotr noemt en je met een banaan in je kont en een feestmuts op je hoofd het Wilhelmus laat zingen.’

‘Zo is het wel toereikend, waarde heer Kramer. En ik ben uitermate vereerd dat u mij uw even zieke als heimelijke fantasieën toevertrouwt op deze ingetogen woensdagavond.’

‘Welk een doldrieste volzin, heer Evers.’

Volslagen idioot archaïsch taalgebruik. Het is een erfenis uit onze studententijd, een soort fetisj die ons af en toe vanuit het niets overvalt.

‘Dank voor uw stoutmoedige edoch enigszins verbazingwekkende bekentenis, vrind Kramer.’

‘Van zulks een belijdenis kan vanzelfsprekend geen sprake zijn. Ik raakte louter en alleen begeistert door uw provocatie. Voorts rest mij de vraag: was die zaademmer nou lekker of niet?’

‘Ze miste geen tanden, rook heerlijk en had gewoon twee tietten... op haar buik. Ze heeft wel iets weg van Uma Thurman. Die ogen, dat mysterieuze.’

‘Dus? Is Fleur66 een blijvertje?’

‘Alsjeblieft zeg! Nog zo’n avond overleef ik niet. En los daarvan, ze had het lichaam van een schrale barbie. Ja, sorry hoor. Bij mij moet er nu eenmaal wel een beetje vlees aan zitten.’

‘Jij moet echt altijd iets te zeiken hebben, hè? En hoeveel is een beetje? Is tweehonderd kilo genoeg?’

‘Wie is er hier nou ranzig, Kramer?’

‘Het is ook niet zo vreemd dat je al vier maanden droogstaat. Ze moet

mooi en lief zijn, alle standjes beheersen, uiteraard moet ze kunnen *depthroaten*, van *facesitting* houden...'

'... met 200 kilo? Haha, ik ben bang dat dat een eenmalige happening wordt.'

'Misschien moet jij je eisenpakket zo langzamerhand eens bijstellen en die zogenaamde grenzen van je een keer opnieuw bepalen.'

'Zei de man wiens leven uit één groot *Spel Zonder Grenzen* bestaat. Fucking Dick Passchier! Nee, dank je. Ik stel niets bij.'

'Dan moet je het zelf maar weten. Ik heb vanavond wel weer genoeg slap gelul gehoord. Ik ga mijn mandje opzoeken.'

'Hoe is het met de slaap?'

'Het houdt nog steeds niet over.'

'Heb je nog nagedacht over mijn aanbod?'

'Ik weet het niet, Thijs. Ik heb het niet zo op slaappillen.'

'Je hebt je nachtrust hard nodig, Noah. Heb je Tess al gesproken?'

'Nee, ik ga het haar morgen vertellen.'

'Mocht je er behoefte aan hebben, ik ben morgenavond thuis. Dan zal ik je meteen die slaappillen meegeven.'

'Dank u, dokter. U hoort van mij.'

Als ik mijn telefoon dichtklap, barst ik in lachen uit. In gedachten zie ik opnieuw voor me hoe hij ten prooi valt aan zijn meesteres. Eikel. Gelukkig had ik hem gewaarschuwd, dus met dat verwijt kan hij niet aankomen. Mijn Thijs, als altijd stronteigenwijs.

Ik ben blij dat ik hem al twintig jaar mijn beste vriend, huisarts en belangrijkste vertrouwenspersoon mag noemen. Hij is een niet weg te denken onderdeel van mijn gezin geworden. Mijn meiden zijn gek op hem en al van kinds af aan bevriend met zijn dochter Deborah. Tess beschouwt Deb zelfs als haar vierde dochter. Thijs is de meest discrete persoon die ik ken. Hij is als enige op de hoogte van mijn huwelijksproblemen. Helaas zal daar eerdaags verandering in komen.